

Rhiannon Navin

ENIG KIND

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 by MOM OF 3 LLC
Oorspronkelijke titel: *Only Child*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Irwan Droog
Foto auteur: © Michael Lionstar
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0078 7
ISBN 978 94 027 5502 2 (e-book)

NUR 302
Eerste druk februari 2018

Originele uitgave verschenen bij Alfred A. Knopf, een divisie van Penguin Random House LLC, New York, USA.
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Marianne Schönbach Literary Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

I

De dag dat de man met het wapen kwam

Wat ik me later nog het best kon herinneren van de dag dat de man met het wapen kwam, was de adem van mijn juf, miss Russell. Die was warm en rook naar koffie. In de kast was het donker, er kwam alleen een heel klein beetje licht door het kiertje van de deur die miss Russell van binnenuit dichthield. Aan de binnenkant zat geen deurknop, ze moest met haar duim en wijsvinger aan een los stukje ijzer trekken.

‘Je moet helemaal stil zijn, Zach,’ fluisterde ze. ‘Niet bewegen.’

Dat deed ik ook niet, al zat ik op mijn linkervoet, die begon te slapen, en dat deed heel erg pijn. De koffieadem van miss Russell ging langs mijn wang als ze praatte, wat ik wel een beetje vervelend vond. Haar vingers trilden op het stukje ijzer. Ze moest heel veel tegen Evangeline en David en Emma achter mij in de kast praten, omdat ze huilden en niet helemaal stil waren.

‘Ik ben bij jullie, jongens,’ zei miss Russell. ‘Ik bescherm jullie. Sst, wees alsjeblieft stil.’

Buiten hoorden we nog steeds de pof-geluiden. En gegil.

POF-POF-POF

Het klonk als het geluid van het *Star Wars*-spel dat ik soms op de Xbox speel.

POF-POF-POF

Steeds drie keer pof en dan weer stil. Stil of gegil. Miss Russell leek bij elke pof een soort sprongetje te maken en ze ging sneller fluisteren: ‘Maak geen enkel geluid!’

Evangeline maakte hikgeluiden.

POF-hik-POF-hik-POF-hik

Ik geloof dat er iemand in zijn broek had geplast, want zo rook het in de kast. Naar de adem van miss Russell en plas, en naar de jassen die nog nat waren van de regen in het speelkwartier. ‘Met dat beetje regen kunnen we best naar buiten,’ had mrs. Colaris gezegd. ‘We zijn toch niet van suiker?’ Wij vonden de regen helemaal niet erg. We voetbalden en speelden politie en boeven, en onze jassen en onze haren werden nat. Ik probeerde me om te draaien om te voelen of de jassen nog nat waren.

‘Zit stil,’ fluisterde miss Russell tegen me. Ze pakte het ijzertje van de deur met haar andere hand en haar armbanden maakten rin-

kelgeluiden. Miss Russell heeft altijd een heleboel armbanden om haar rechterarm. Aan sommige hangen kleine dingetjes die bedeltjes heten en die haar aan speciale dingen doen denken. Wanneer ze op vakantie gaat, neemt ze altijd een nieuw bedeltje mee terug als herinnering. Toen we bij haar in de eerste klas kwamen, heeft ze ze allemaal aan ons laten zien en verteld waar ze ze had gekocht. De nieuwste, van de zomervakantie, was een boot. Het was de boot waarop ze heel dicht bij een supergrote waterval was geweest die Niagara Falls heet en die in Canada ligt, maar dan in het piepklein.

Mijn linkervoet begon echt heel erg pijn te doen, en ik probeerde hem een klein stukje onder me vandaan te trekken zonder dat miss Russell het merkte.

We waren net weer binnen na het buiten spelen en hadden onze jassen in de kast gehangen en ons rekenboek gepakt, toen de pofgeluiden waren begonnen. Eerst waren ze niet zo hard geweest, alsof ze helemaal van het begin van de gang kwamen, waar de balie van Charlie is. Als je papa en mama je komen halen voordat de school uit is of als je ziek bent, moeten ze altijd eerst bij Charlie hun naam opschrijven en hun rijbewijs laten zien en dan krijgen ze een kaartje waarop staat dat ze op bezoek zijn, aan een rood touwtje dat ze om hun nek moeten hangen.

Charlie is de beveiligingsmeneer van McKinley, onze school, en hij is er al dertig jaar. Toen ik in de kleuterklas zat, vorig jaar, hadden we een groot feest in de aula omdat hij er dertig jaar werkte. Er waren ook een heleboel vaders en moeders, omdat hij al de beveiligingsmeneer was toen zij klein waren en op McKinley zaten, zoals mama. Charlie zei dat hij geen feestje hoefde. 'Ik weet al dat iedereen van me houdt,' zei hij met dat grappige lachje van hem. Maar hij

kreeg toch een feestje, en volgens mij vond hij het wel leuk. Hij hing een heleboel van de tekeningen en zo die we voor hem hadden gemaakt om zijn balie, en de rest nam hij mee naar huis om daar op te hangen. Mijn tekening voor hem hing helemaal in het midden vooraan, want ik kan heel goed tekenen.

POF-POF-POF

Zachte pof-geluiden eerst. Miss Russell was ons net aan het vertellen welke bladzijden uit het rekenboek we in de klas moesten maken en welke thuis. Door de pof-geluiden hield ze op met praten, en er kwamen rimpels in haar voorhoofd. Ze liep naar de deur van de klas en keek door het raampje. ‘Wat is dit...’

POF-POF-POF

Toen deed ze een grote stap achteruit, en ze zei: ‘Fuck.’ Dat zei ze echt. We hoorden het allemaal en begonnen te lachen. ‘Fuck.’ Vlak nadat ze dat had gezegd, hoorden we geluiden uit de intercom aan de muur, en daarna zei een stem: ‘Lockdown, lockdown, lockdown!’ Het was niet de stem van mrs. Colaris. Toen we lockdown oefenden, zei mrs. Colaris één keer ‘Lockdown!’ door de intercom, maar deze stem zei het een heleboel keer, heel snel.

Het gezicht van miss Russell werd witachtig, en we stopten met lachen omdat ze er zo anders uitzag en helemaal niet glimlachte. Haar gezicht maakte me plotseling bang, en mijn adem bleef vastzitten in mijn keel.

Miss Russell draaide een paar rondjes bij de deur alsof ze niet

wist welke kant ze op moest lopen. Toen hield ze op met die rondjes, draaide de deur op slot en deed het licht uit. Er kwam geen zon binnen door de ramen, omdat het regende, maar toch deed miss Russell de rolgordijnen naar beneden. Ze begon heel snel te praten en haar stem klonk bibberend en soort van pieperig. ‘Weten jullie nog wat we deden bij de lockdown-oefening?’ vroeg ze.

Ik wist nog dat ‘lockdown’ betekende dat je niet naar buiten moest, zoals bij het brandalarm, maar dat je binnen moest blijven en je moest verstoppen.

POF-POF-POF

In de gang gilde iemand heel hard. Mijn benen begonnen te trillen bij mijn knieën.

‘Jongens en meisjes, allemaal in de kast,’ zei miss Russell.

Toen we oefenden voor het lockdown-alarm was het wel leuk. We deden alsof wij de slechteriken waren en we zaten nog maar een minuutje of zo in de kast toen we Charlie de deur van buitenaf hoorden openmaken met zijn speciale sleutel die op alle deuren in de school past en hem hoorden zeggen: ‘Ik ben het, Charlie!’ Dat was het teken dat de oefening voorbij was. Nu wilde ik niet in de kast, omdat bijna iedereen daar al in zat en het er heel opgepropt uitzag. Maar miss Russell legde haar hand op mijn hoofd en duwde me naar binnen.

‘Opschieten, jongens, opschieten,’ zei miss Russell. Evangeline en David en nog wat andere kinderen begonnen te huilen en zeiden dat ze naar huis wilden. Ik voelde ook tranen in mijn ogen komen, maar ik wilde ze er niet uit laten vallen waar al mijn vriendjes bij

waren. Ik deed de wegnijptruc die ik van oma had geleerd: je moet hard met je vingers in je neus knijpen, op het stukje waar het van hard naar zacht gaat, dan komen je tranen niet naar buiten. Oma heeft me die wegnijptruc geleerd toen we een keer in de speeltuin waren en ik bijna ging huilen omdat iemand me van de schommel had geduwd. Ze zei: ‘Laat ze je niet zien huilen.’

Miss Russell stuurde iedereen de kast in en trok de deur dicht. De hele tijd konden we de pof-geluiden nog horen. Ik probeerde ze te tellen in mijn hoofd.

POF 1-POF 2-POF 3

Mijn keel was heel droog en kriebelig. Ik wilde echt heel graag een beetje water drinken.

POF 4-POF 5-POF 6

‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft,’ fluisterde miss Russell. En toen praatte ze tegen God en ze noemde hem ‘Lieve-Heer’, maar de rest kon ik niet verstaan omdat ze zo zachtjes en snel fluisterde. Ik denk dat ze wilde dat alleen God het hoorde.

POF 7-POF 8-POF 9

Steeds drie keer pof en dan even niets.

Plotseling keek miss Russell op en zei: ‘Fuck.’ Al weer. ‘Mijn telefoon!’ Ze deed de deur een stukje open, en toen er een tijdje geen pof-geluiden waren, deed ze hem helemaal open en rende de

klas door naar haar tafel, met haar hoofd naar beneden. Daarna rende ze terug naar de kast. Ze trok de deur weer dicht en zei dat ik het ijzeren dingetje moest vasthouden. Dat deed ik, maar het deed wel pijn aan mijn vingers, en de deur was best zwaar om dicht te houden. Ik moest het met twee handen doen.

De handen van miss Russell bibberden zo dat haar telefoon ook bibberde toen ze swipete en haar wachtwoord invoerde. Ze deed het steeds verkeerd, en als je het verkeerde wachtwoord tikt, gaan alle cijfers op het scherm wiebelen en moet je opnieuw beginnen. ‘Kom op nou, kom op nou,’ zei miss Russell, en eindelijk had ze het wachtwoord goed. Ik zag het: 1989.

POF 10-POF 11-POF 12

Ik zag dat miss Russell op de cijfers 9-1-1 drukte. Toen ik een stem in de telefoon hoorde, zei ze: ‘Ja, hallo, ik bel vanuit basisschool McKinley. In Wake Gardens. Rogers Lane.’ Ze praatte heel snel, en in het licht dat uit haar telefoon kwam, zag ik dat ze een beetje op mijn been spuugde. Ik moest het spuug daar laten zitten omdat mijn handen de deur dichthielden. Ik kon het niet wegvegen, maar ik staaarde naar het spuug en het zat daar op mijn broek, een spuugbelletje, en het was heel vies. ‘Er is iemand met een wapen in de school en hij – Oké, ik blijf aan de lijn.’ Tegen ons fluisterde ze: ‘Er had al iemand gebeld.’

Iemand met een wapen. Dat zei ze. En toen kon ik in mijn hoofd alleen nog maar ‘iemand met een wapen’ denken.

POF 13 – iemand met een wapen – POF 14 – iemand met een
wapen – POF 15 – iemand met een wapen

Het voelde nu alsof het heel moeilijk was om adem te halen in de kast, en het was ook heel heet, alsof we alle lucht hadden opge- maakt. Ik wilde de deur een stukje opendoen om wat nieuwe lucht binnen te laten, maar ik was te bang. Ik kon mijn hart echt supersnel voelen kloppen in mijn borst, en ook helemaal in mijn keel. Nicholas, die naast me zat, had zijn ogen stijf dichtgeknepen en maakte vlugge ademgeluiden. Hij gebruikte veel te veel lucht.

Miss Russell had haar ogen ook dicht, maar haar adem ging langzaam. Ik rook de koffielucht toen er een soort heel diepe zucht naar buiten kwam. Daarna deed ze haar ogen open en begon weer tegen ons te fluisteren. Ze zei alle namen: ‘Nicholas. Jack. Evangeline...’ Het was fijn toen ze zei: ‘Zach, het komt goed.’ Tegen ons allemaal zei ze: ‘De politie is er. Ze komen ons helpen. En ik ben hier bij jullie.’

Ik was blij dat ze bij ons was, en door haar gepraat voelde ik me ook minder bang. De koffieadem vond ik ook niet meer zo erg. Ik deed alsof het papa’s adem ’s ochtends was, als hij in het weekend thuis was bij het ontbijt. Ik heb weleens koffie geproefd en ik vond het niet lekker. Het smaakt te heet en oud of zo. Papa moest lachen en zei: ‘Mooi. Het belemmert sowieso je groei.’ Ik weet niet wat dat betekent, maar ik wilde dat papa hier nu kon zijn. Maar dat was hij niet. Alleen miss Russell en mijn klas en de pof-geluiden...

POF 16-POF 17-POF 18

...die nu echt heel hard klonken, en gegil in de gang en nog meer huilen in de kast.

Miss Russell stopte met praten tegen ons en praatte weer in haar telefoon: 'O, god, hij komt dichterbij. Komen jullie eraan? Komen jullie eraan?'

Nicholas deed zijn ogen open, zei twee keer 'O!' en gaf toen over. Over zijn eigen shirt, en er kwam ook wat kots in Emma's haar en op mijn schoenen, van achteren. Emma gilde hard, en miss Russell legde haar handen op Emma's mond. Ze liet haar telefoon los, en die viel in de kots op de grond. Door de deur heen kon ik sirenes horen. Ik kan heel goed verschillende sirenes uit elkaar houden, van de brandweer, de politie, de ziekenauto... maar nu hoorde ik er zo veel tegelijk dat ze allemaal door elkaar gingen.

POF 19-POF 20-POF 21

Alles was warm en nat en het stonk. Ik werd er een beetje draaiërig van, en in mijn buik voelde het niet lekker. Toen werd het ineens stil. Ik hoorde geen pof-geluiden meer. Alleen het huilen en hikken in de kast.

En toen waren er wel honderd pof-geluiden vlak bij ons, een heleboel achter elkaar, en harde geluiden van dingen die vielen of kapotgingen. Miss Russell gilde en drukte haar handen tegen haar oren, en wij gilden en drukten onze handen tegen onze oren. De kastdeur ging open omdat ik het ijzeren dingetje losliet, en er kwam licht in de kast, dat pijn deed aan mijn ogen. Ik probeerde de pof-geluiden te blijven tellen, maar het waren er te veel. En toen stopten ze.

Alles was helemaal stil, wij ook, en niemand bewoog. Het leek wel of we niet eens ademden. Zo bleven we een hele tijd zitten, stil en zonder te bewegen.

Toen was er iemand bij de deur van onze klas. We hoorden de deurknop op en neer gaan, en miss Russell liet haar adem in korte pufjes naar buiten komen, als 'pff, pff, pff'. Er werd op de deur geklopt en een harde mannenstem vroeg: 'Hallo, is hier iemand?'

Oorlogswonden

‘Het is goed. De politie is er, het is voorbij,’ zei de harde mannenstem.

Miss Russell stond op en hield zich even aan de kastdeur vast, en toen deed ze een paar stappen naar de deur van de klas, heel langzaam, alsof ze vergeten was hoe ze moest lopen, en misschien sliepen haar benen ook wel omdat ze erop had gezeten, net als die van mij. Ik stond ook op, en achter mij kwam iedereen de kast uit, heel langzaam, alsof we allemaal niet meer wisten hoe onze benen werkten.

Miss Russell deed de deur van het slot en er kwamen een heleboel politiemensen binnen. Een politievrouw sloeg haar armen om miss Russell heen, die heel harde geluiden maakte, alsof er iets vastzat in haar keel. Ik wilde dicht bij miss Russell blijven en ik begon het koud te krijgen, omdat we alle kanten op liepen en niet meer dicht bij elkaar en warm waren. Van al die politie werd ik verlegen en bang, dus hield ik me vast aan miss Russells shirt.

‘Oké, jongens, allemaal even naar voren komen, alsjeblieft,’ zei een van de politiemannen. ‘Kunnen jullie hier een rij maken?’

Achter de ramen hoorde ik nóg meer sirenes. Ik kon niets zien, omdat onze ramen heel hoog zitten en je alleen maar naar buiten kunt kijken als je op een stoel of een tafel gaat staan, en dat mogen we niet. En miss Russell had de rolgordijnen naar beneden gedaan toen de pof-geluiden begonnen.

Een politieman legde zijn hand op mijn schouder en duwde me in de rij. Hij en de andere politiemensen hadden een uniform aan, met zo’n ding eroverheen waar geen kogels doorheen kunnen, en sommige hadden een helm op zoals in een film, en ze hadden grote wapens, niet de gewone die aan hun riem hangen. Ze zagen er een beetje eng uit met die wapens en die helmen, maar ze praatten heel aardig tegen ons: ‘Hé, knul, wees maar niet bang, het is allemaal voorbij. Je bent nu veilig.’ En dat soort dingen.

Ik wist niet wat er ‘voorbij’ was, maar ik wilde niet weg uit onze klas, en miss Russell stond niet voorop met de rijaanvoerder. Ze stond nog steeds bij de politievrouw die geluiden te maken.

Als we een rij moeten maken om de klas uit te gaan, staat meestal iedereen te duwen en te dringen en krijgen we op onze kop omdat er geen nette rij is. Nu stonden we allemaal echt superstil. Evangeline en Emma en nog wat andere kinderen huilden en bibberden nog steeds, en we keken allemaal naar miss Russell en wachtten tot ze zou stoppen met die geluiden.

Er was een heleboel lawaai voor onze klas en geschreeuw verderop in de gang. Volgens mij hoorde ik Charlies stem die ‘Nee, nee, nee!’ schreeuwde, steeds maar weer. Ik vroeg me af waarom Charlie zo schreeuwde. Was hij misschien geraakt door de man met het

wapen? Beveiligingsman van een school zijn wanneer er iemand met een wapen binnenkomt, is een heel gevaarlijke baan.

Er werd nog veel meer gegild en geschreeuwd, allemaal verschillende geluiden. ‘Ooo, ooo, ooo!’ ‘Fatale hoofdwond!’ ‘Slagaderlijke bloeding bovenbeen. Drukverband en tourniquet!’ De walkietalkies aan de riemen van de politie piepten en piepten, en er kwam een heleboel snel gepraat uit dat je bijna niet kon verstaan.

De walkietalkie van de politieman voor aan de rij piepte en zei ‘Klaarmaken om naar buiten te gaan!’, en de politieman draaide zich om en zei: ‘Naar buiten!’ De andere politiemensen begonnen van achteren tegen de rij te duwen, en wij begonnen te lopen, maar wel heel langzaam. Niemand wilde de gang in, waar het gegil en geschreeuw nog steeds bezig was. De politieman bij de deur gaf alle kinderen die langs hem liepen een high five, en het was net alsof hij een grapje maakte. Ik gaf hem geen high five, en toen kreeg ik in plaats daarvan een soort aai over mijn hoofd.

We moesten de gang door lopen naar de achterdeur, waar de kantine is. We zagen de andere eerste klassen, en de tweede en de derde, in rijen lopen, net als wij, met politie voorop. Iedereen zag er koud en bang uit. ‘Niet omdraaien,’ zeiden de politiemensen. ‘Niet achter je kijken.’ Maar ik wilde zien of ik gelijk had en of het Charlie was die ik ‘Nee, nee, nee!’ had horen roepen en of het goed met hem ging. Ik wilde zien wie er aan het schreeuwen waren.

Ik kon niet veel zien, want Ryder liep achter me en die is echt superlang, en achter Ryder liepen nog meer kinderen. Maar tussen de lopende kinderen en politie kon ik nog wel iets zien: mensen die in de gang op de vloer lagen met mensen van de ziekenauto en van de politie om hen heen en over hen heen gebogen. En bloed. Ten-

minste, ik dacht dat het bloed was. Het waren heel donkerrode en zwarte plassen, alsof er overal op de vloer van de gang verf was geknoeid, en er zat ook wat op de muren. En ik zag de oudere kinderen uit de vierde en de vijfde achter Ryder lopen met heel witte gezichten, alsof ze spoken waren, en sommige huilden en hadden bloed op zich zitten. Op hun gezicht en op hun kleren.

‘Omdraaien!’ zei een politieman achter me, en deze keer klonk het niet aardig.

Ik draaide me snel weer om, en mijn hart klopte heel snel van al dat bloed. Ik had wel eerder echt bloed gezien, maar dan een klein beetje, als ik op mijn knie was gevallen of zo, nooit een heleboel, zoals nu.

Meer kinderen draaiden zich om, en de politie begon te roepen: ‘Voor je kijken! Niet omdraaien!’ Maar hoe meer ze dat riepen, hoe meer iedereen zich ging omdraaien, omdat andere kinderen dat ook deden. Kinderen begonnen te gillen, en ze gingen zo snel lopen dat ze tegen elkaar op botsten en elkaar wegduwden. Toen we bij de achterdeur waren, liep er iemand keihard tegen me aan, en ik stootte mijn schouder tegen de deur, die van ijzer was, wat heel erg pijn deed.

Het regende nog steeds buiten, best hard zelfs, en we hadden geen jas aan. Alles was nog in de school – onze jassen en onze tassen en zo – maar we liepen gewoon door, met niks, naar de speelplaats en door het hek dat altijd dicht is als we speelkwartier hebben, zodat niemand naar buiten kan rennen en vreemde mensen niet binnen kunnen komen.

Ik begon me wel beter te voelen toen ik naar buiten liep. Mijn hart klopte niet meer zo snel en de regen voelde goed op mijn gezicht. Het

was koud, maar ik vond het lekker. Iedereen ging langzamer lopen en er werd niet meer zo veel geschreeuwd en gehuild en geduwd. Het was alsof iedereen rustiger werd van de regen, net als ik.

We liepen over het kruispunt, waar allemaal ziekenauto's en brandweerwagens en politieauto's stonden. Ze hadden allemaal hun zwaailicht aan. Ik probeerde op de zwaailichten in de plassen te stappen, om blauwe en rode en witte cirkels in het water te maken, en toen kwam er ook water in mijn sneakers, in het stuk met gaatjes aan de bovenkant, en mijn sokken werden nat. Mama werd vast boos omdat mijn schoenen nat waren, maar ik bleef toch in de plassen stampen en kringen maken. Het blauwe, rode en witte licht in het water was bij elkaar net de Amerikaanse vlag.

De straten stonden helemaal vol vrachtwagens en auto's. Daarachter kwamen nog meer auto's aan, en ik zag er vaders en moeders uit springen. Ik zocht mama, maar ik zag haar niet. De politie maakte een rij aan allebei de kanten van het kruispunt, waar wij tussendoor liepen, en de vaders en moeders moesten achter die rijen blijven. Ze riepen namen met een vraagteken: 'Eva? Jonas? Jimmy?' Sommige kinderen gilden terug: 'Mam! Mama? Papa!'

Ik deed alsof ik in een film was, met al die lichten en de politie met hun grote wapens en helmen. Ik vond het wel spannend. Ik deed alsof ik een soldaat was die terugkwam van een gevecht en die nu een held was waar iedereen naar kwam kijken. Mijn schouder deed pijn, maar dat is wat er gebeurt als je aan een gevecht meedoet. Oorlogswonden. Dat zegt papa altijd als ik me pijn doe bij lacrosse of voetbal of bij het buiten spelen: 'Oorlogswonden. Die moet iedere man nu eenmaal hebben. Om te laten zien dat hij geen watje is.'